စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

ပြည်ထောင်စုနေ့

ပန်းချီ - ဦးဘကြည်

အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၆ ၁၀-၂-၆၉

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့ကို ပြည်ထောင်စုနေ့လို့ခေါ်တယ်။ နှစ်စဉ် မြို့ကြီးတမြို့မြို့မှာ ပြပွဲ ပြိုင်ပွဲ ပျော်ပွဲ ရှင်ပွဲတွေနဲ့ အထူးကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ ဒီနှစ်တော့ မန္တလေးမြို့မှာ အထူးကျင်းပလိမ့်မယ်။ ပြည်ထောင်စုနေ့ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကတော့....

စစ်ကြီးပြီးသွားပြီ - ဒို့ပြည် ဒို့ပြန်ပေးပေါ့ ဒို့ကတော့ လွတ်လပ်ရေး မရမခြင်း မအေးဘူးဘဲ
အေး - အိုင်တို့လဲ စစ်တိုက်ရလို့ မောလှပါပြီ၊ အိမ်လဲ လွမ်းလှပြီ၊ အိုင်တို့ အစိုးရကို ယူ့တို့ ပြောကြည့်ပါလား
စစ်ကြီးအတွင်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို တော်လှန်ခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်တွေပြန်လာပြီး အုပ်ချုပ်နေလို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက လွတ်လပ်ရေးတောင်းတယ်ကွဲ့။
ကျုပ်တို့ကို လွတ်လပ်ရေးပေးတော့ဗျာ
အေးလေ ဗမာတွေကို တော့ပေးမယ် စိတ်ချပါ
ဒါနဲ့ အင်္ဂလန်သွားပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံ အရေးသွားဆိုတယ်ကွဲ့။
ဟာ-တယ်ဆိုးတဲ့လူတွေဘဲ ကတ်သီး ကတ်သတ်
ဗမာပြည်မှာနေတဲ့တိုင်းရင်းသားအားလုံး ဟာ - ဗမာတွေဘဲပေါ့ဗျ
ဗမာတိုင်းရင်းသားတွေအားလုံး လွတ်လပ်ရေး လိုချင်နေပြီ
နိုး နိုး - ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲကွ တောင်တန်းသားတွေရဲ့ကိစ္စကို တချိုးစဉ်းစားရမယ်

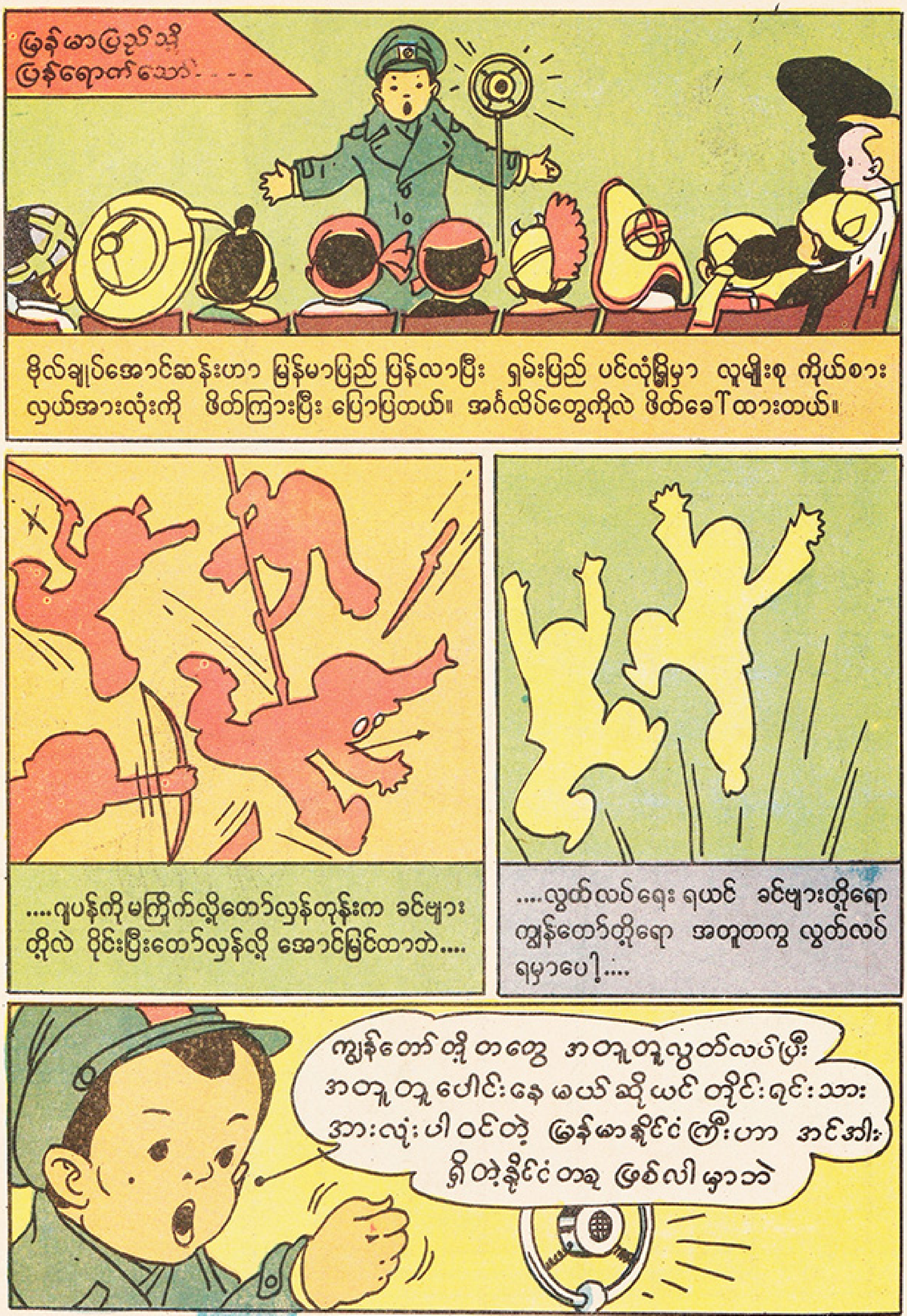
မြန်မာပြည်သို့
ပြန်ရောက်သော်----
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာ မြန်မာပြည် ပြန်လာပြီး ရှမ်းပြည် ပင်လုံမြို့မှာ လူမျိုးစု ကိုယ်စား
လှယ်အားလုံးကို ဖိတ်ကြားပြီး ပြောပြတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေကိုလဲ ဖိတ်ခေါ်ထားတယ်။
....ဂျပန်ကိုမကြိုက်လို့တော်လှန်တုန်းက ခင်ဗျား
တို့လဲ ဝိုင်းပြီးတော်လှန်လို့ အောင်မြင်တာဘဲ....
....လွတ်လပ်ရေး ရယင် ခင်ဗျားတို့ရော
ကျွန်တော်တို့ရော အတူတကွ လွတ်လပ်
ရမှာပေါ့....
ကျွန်တော်တို့ တတွေ အတူတူလွတ်လပ်ပြီး
အတူတူ ပေါင်းနေမယ် ဆိုယင် တိုင်းရင်းသား
အားလုံးပါဝင်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးဟာ အင်အား
ရှိတဲ့နိုင်ငံတခု ဖြစ်လိမ့်မှာဘဲ

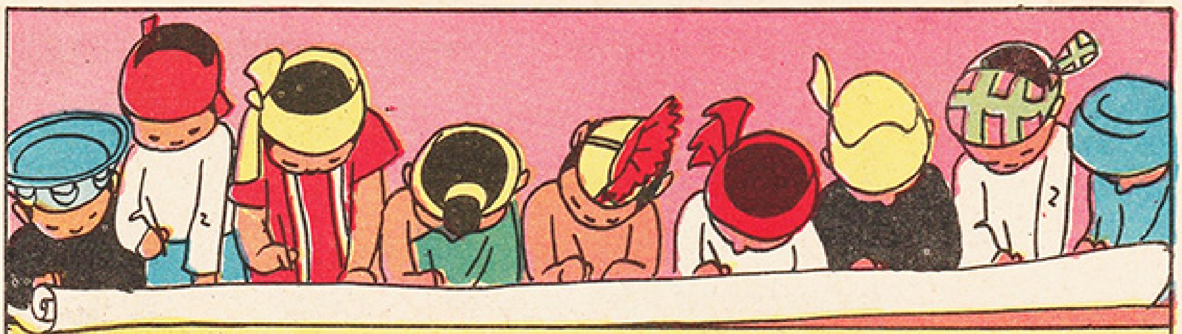

ဒါနဲ့သဘောပေါက်ပြီး ဗမာတိုင်းရင်းသားအားလုံးဟာ တပေါင်းတစည်းတည်း လွတ်လပ်ရေး လိုချင်တယ်ဆိုပြီး ပင်လုံစာချုပ်ကို ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့မှာ လက်မှတ် ရေးထိုးကြတယ်ကွဲ့။

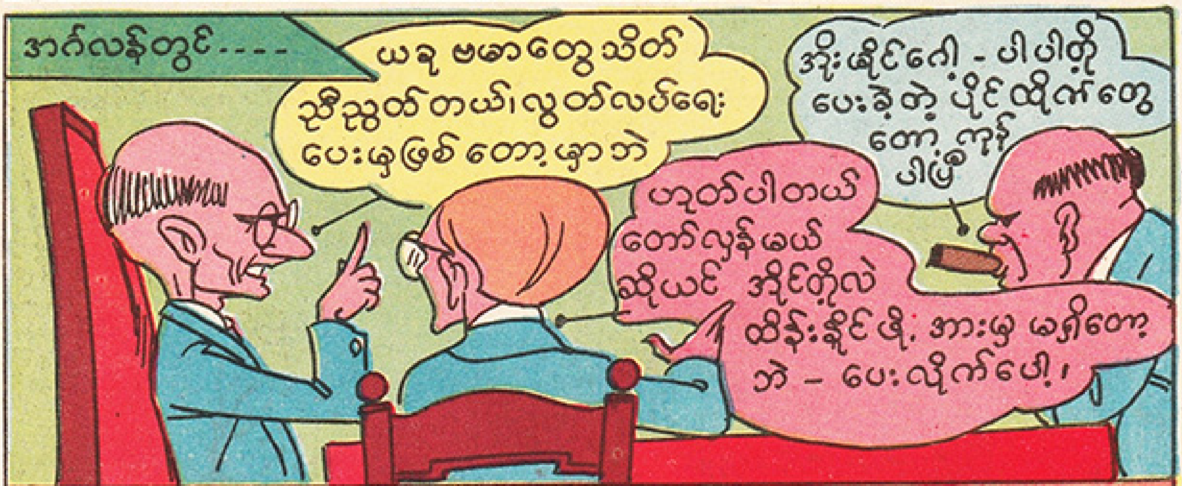

ဒီစာချုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ထံ ပို့လိုက်တော့ အင်္ဂလိပ် အစိုးရဟာ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီးတော့ မြန်မာပြည်ကို ဆက်လက်ပြီး အုပ်ချုပ်ထားလို့ရပုံမပေါ်တာနဲ့ လွတ်လပ်ရေး ပေးလိုက်တာဘဲ။

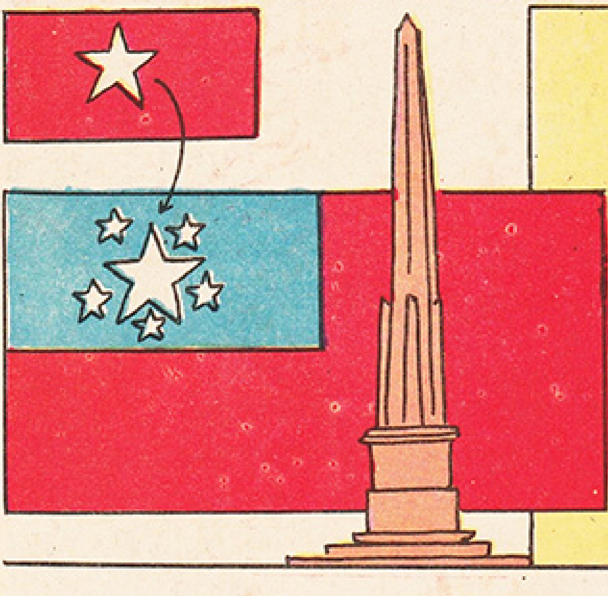

ဒါကြောင့်မို့ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ တော်လှန်ရေး ကြယ်ပွင့်ကြီးကို အလယ်ကထားပြီး တိုင်းရင်းသား အားလုံးပါဝင်တဲ့သဘောကို ဆောင်တဲ့အနေနဲ့ ဘေးက ကြယ်ပွင့်လေးတွေ ဝိုင်းထားတဲ့ ပြည်ထောင်စုအလံ ပေါ်လာရတယ်ကွဲ့။ ။

အမှိုက်ပစ်စရာ
ငါ လွှင့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ငှက်ပျောခွံကို တက်နင်းမိလို့ အဒေါ်ကြီး ချော်လဲပြီ
ငှက်ပျောခွံကို သမီး အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ခဲ့ယင် ဟို အဒေါ်ကြီး ခုလို ဒုက္ခရောက်မှာ မှုတ်ဖူး.. သမီးရဲ့..
ဟုတ်ပါတယ် မေမေ
သမီးရေ.. ဒီအမှိုက်တွေ သွားသွန် လိုက်ပါကွယ်...
ဟုတ်ကဲ့ မေမေ
အမှိုက်ပုံးဆီ သွားရမှာ ဝေးတယ်.. ခြံပြင်ကိုဘဲ အလွယ်တကူ ပစ်လိုက်တော့မယ်
သွားပေရော့
ဟယ်
ရောက်အောင် သွားမထဲ့လို့ ဟို ဦးဦးမှာ ပေကျံ ကုန်ရတယ်၊ မြို့တော်ရဲ့ သန့်ရှင်းမှု ကိုလဲ ထိခိုက်တယ်
ဦးဦးကို တောင်းပန် ပါတယ်... သမီး မှားပါပြီ

မြစ်ကြီးဧရာဝတီ ၄

သရုပ်ဖော် - ဦးဘကျော်

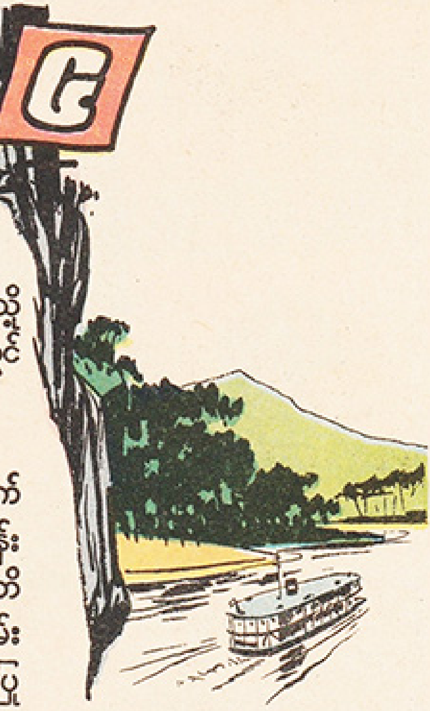

ယခင်အပတ်မှ အဆက်

"ပတ္တမြား"သည် ဗန်းမော်ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာခဲ့သည်။ အတာတို့သည် ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သော ဗန်းမော်မြို့ ရှုခင်းကို မျှော်ကြည့်နေမိကြရာ အတန်ကြာမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိကြသည်။

ဧရာဝတီ မြစ်သည် ပထမမြစ်ကျဉ်းမှထွက်၍ ဗန်းမော်အထက် ၁၂ မိုင်ကွာခန့်ရှိ သဖန်းပင်ရွာအနီးမှအစပြုကာ မြေပြန့်ပိုင်းကို ဖြတ်၍ စီးသည်။ ဗန်းမော်ကို အတန်ငယ် လွန်လာသည်အထိ မြစ်၏ဝဲယာတွင် မြေပြန့်များကိုသာ တွေ့နေရသည်။ မြစ်ကြောင်းလည်းကျယ်၍ ရေစီးလည်း သာသည်။ ရေနည်းချိန်ဖြစ်၍ သဲသောင်များလည်း ပေါ်နေသည်။

စာဝတီးရွာသို့ မရောက်မီမှစ၍ မြစ်ကြောင်းသည် တောင်ဖက်သို့ စီးနေရာမှ အနောက်ဖက်သို့ ကွေ့သွားသည်။ ကမ်းပါးတို့သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာ၍ မြစ်ကြောင်းလည်းကျဉ်းလာသည်။ ဧရာဝတီသည် ထုံးကျောက်တောင်များ အပိုင်းသို့ ဝင်စပြုလေပြီ။ ဆရာ ဦးစိုးလွင်က –

"စင်းခမ်းဆိုတဲ့ရွာကိုရောက်တော့မယ်။ စင်းခမ်းဟာ ဗန်းမော်နဲ့ ၁၈ မိုင် ဝေးတယ်။ ဒုတိယ မြစ်ကျဉ်း ဟာ စင်းခမ်း အောက်ဖက် နားမှာ အစပြုတယ်" ဟု ပြောပြသည်။

အတာတို့သည် ဒုတိယ မြစ်ကျဉ်းသို့ ရောက်တော့မည် ဆို၍ လေ့လာနိုင်ရန်သတိထားနေကြသည်။ "ပတ္တမြား" သည် မြစ်ကျဉ်းအတွင်းသို့ ဝင်စပြုလာပြီ။ ဧရာဝတီသည် မတ်စောက်သော ကျောက်တောင် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများ တဖက် တချက် ညှပ်ထားသည့် အကြားမှ တသွင်သွင် စီးဆင်း နေသည်။ ကျောက် ကမ်းပါးတို့သည် အမြင့်ပေ ၈၀၀ ခန့်ရှိမည်ဟုခန့်မှန်းရသည်။ ခရမ်းရင့်လိုလို စိမ်းရင့်လိုလို သစ်ပင် နွယ်ပင်ကြီးများ ပေါက်နေ၍ တမျိုးကြည့်၍ လှသည်။ မြစ်ရေသည် ပြာနက်နေရာ ရေနက်ကြောင်း သိရသည်။ မြစ်၏အကျယ်သည် ကိုက် ၂၀၀ ခန့်သာရှိမည်။ မိုးတွင်းအခါရေပြည့်၍ ရေစီးလည်းအလွန်သန်ပြီးလျှင် ဝဲဂယက် များသည်။ သို့သော် အန္တရာယ် မများလှ။ တနှစ်ပတ်လုံး ဗန်းမော် – မန္တလေး သင်္ဘောများ သွားလာနိုင်သည်ဟု သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသော ခရီးသွားဖော်များက အတာတို့ကို ပြောပြသည်။ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးထိပ် တနေရာ နှစ်နေရာတွင် ထုံးဖွေးဖွေးနှင့် စေတီငယ်များကိုလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။ ဧရာဝတီ မြစ်ကြောင်း တလျှောက် ဒုတိယ မြစ်ကျဉ်းသည် ရှုမျှော်ခင်း အလှဆုံးဟု ဆိုကြလေသည်။

"ပတ္တမြား" သည် ဒုတိယ မြစ်ကျဉ်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် ရပ်နားမည့်စခန်းမှာ ရွှေဂူ

မြို့ဖြစ်သည်။ ရွှေဂူသည် ဗန်းမော်ခရိုင်အတွင်းရှိ မြို့နယ် ရုံးစိုက်မြို့တမြို့ဖြစ်သည်။ ဗန်းမော်မှ ၃၇ မိုင် ဝေးသည်။ မြို့နယ်အတွင်း သစ်လုပ်ငန်းသည် အဓိကလုပ်ငန်းတရပ်ဖြစ်ကြောင်း ခရီးသွားဖော် များကို မေးမြန်းကြည့်သဖြင့် အတာတို့ သိရသည်။

ရွှေဂူမြို့ မရောက်မီကလေးတွင် စေတီကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ ရှိနေသော ကျွန်းကြီးတကျွန်းကို မြစ်လယ်၌ တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်းကို ကျွန်းတော်ကြီးဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်းပေါ်ရှိ ဘုရားမှာ တန်ခိုးကြီး၍ ထင်ရှားသော ရွှေပေါ်ကျွန်းဘုရားဟု ခရီးသွားဖော်များက ပြောပြသည်။

ရွှေဂူသင်္ဘောဆိပ်တွင် ကုန်များတင်သဖြင့် သင်္ဘောကို ရပ်နားထားသည်၊ အများဆုံး တင်သော ကုန်များမှာ ရွှေဂူမြို့၏ နာမည်ကျော် မြေအိုးမြေခွက်များဖြစ်သည်။ လှပစွာ ဆေးခြယ်ထားသော အိုးခွက်များကို လှေကြီးလှေငယ်တို့ဖြင့် တင်ဆောင်ကြသည်ကို အတာတို့ တွေ့မြင်ရသည်။

ရွှေဂူမှ ကသာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ ကြား စခန်း မှာ ဗိုလ်ကုန်းနှင့် မိုးတားတို့ ဖြစ်သည်။ ရွှေဂူနှင့် ကသာအကြား မြစ်ကြောင်း တလျှောက် ရေလယ်ကျွန်းများကို အတော်ပင် တွေ့ရသည်။ ညနေ ပိုင်းတွင် ကသာမြို့သို့ သင်္ဘော ဆိုက်ရောက်၍ တညအိပ် ရပ်နားသည်။ ရေဝတီသည် ကချင်ပြည်နယ်တလျှောက် စီးဆင်းခဲ့ရာမှ ပြည်မဖက်သို့ ကူးလေပြီ။

အ တာ တို့ သည် ည ပိုင်းတွင် ကသာမြို့ပေါ် တက်ကြည့်ကြသည်။ ခရီးသွားဖော် မိတ်ဆွေများက လိုက်ပို့သဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ မြစေတီ၊ ရွှေဂူကြီး စသော ဘုရားများကို ဖူးခဲ့ ရသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ မီးရထား ဘူတာရုံတို့ဖက်လည်းရောက်သည်၊ မန္တလေး၊မြစ်ကြီးနား မီးရထားလမ်းသည် နဘားမှတဆင့် ကသာသို့ လမ်းခွဲရှိသည်။

သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ကြလျှင် ဆရာ ဦး စိုး လွင်က ကသာ ခရိုင်နှင့် ကသာမြို့ အကြောင်း ဆွေးနွေးရင်း –

"ဟေ့အတာ၊ အထက် မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှတွေ သိမ်းပိုက်တုန်းက အပြင်းအထန် ခုခံခဲ့တဲ့ အာဇာနည် ဝန်းသိုစော်ဘွားကြီးအကြောင်း မင်းကြားဘူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီစော်ဘွားကြီးရဲ့နယ်ဟာ ကသာခရိုင်ထဲမှာရှိတယ်။ ကသာခရိုင်ဟာ ရှမ်းအဆက် အနွယ်တွေများတဲ့ နယ်တနယ်ဘဲကွဲ" ဟု ပြောလေသည်။

နောက် တ နေ့ နံနက်တွင် "ပတ္တမြား"သည် ကသာမှထွက်ခွာလေသည်။

(ဆက်ရန်)

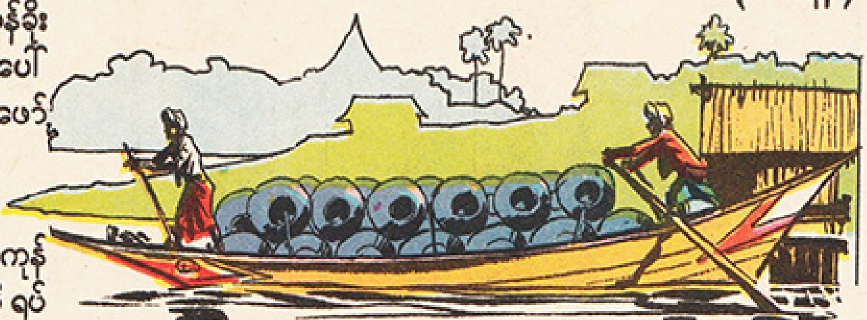

အလင်းရောင်သည် လူသားတို့အား အကျိုးပြုသော ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်သာ မရှိလျှင် ကမ္ဘာကြီး ဆိတ်သုန်းနေမည် ဖြစ်ပြီး အသက်ပင် ရှင်နေနိုင်ကြမည် မဟုတ်။

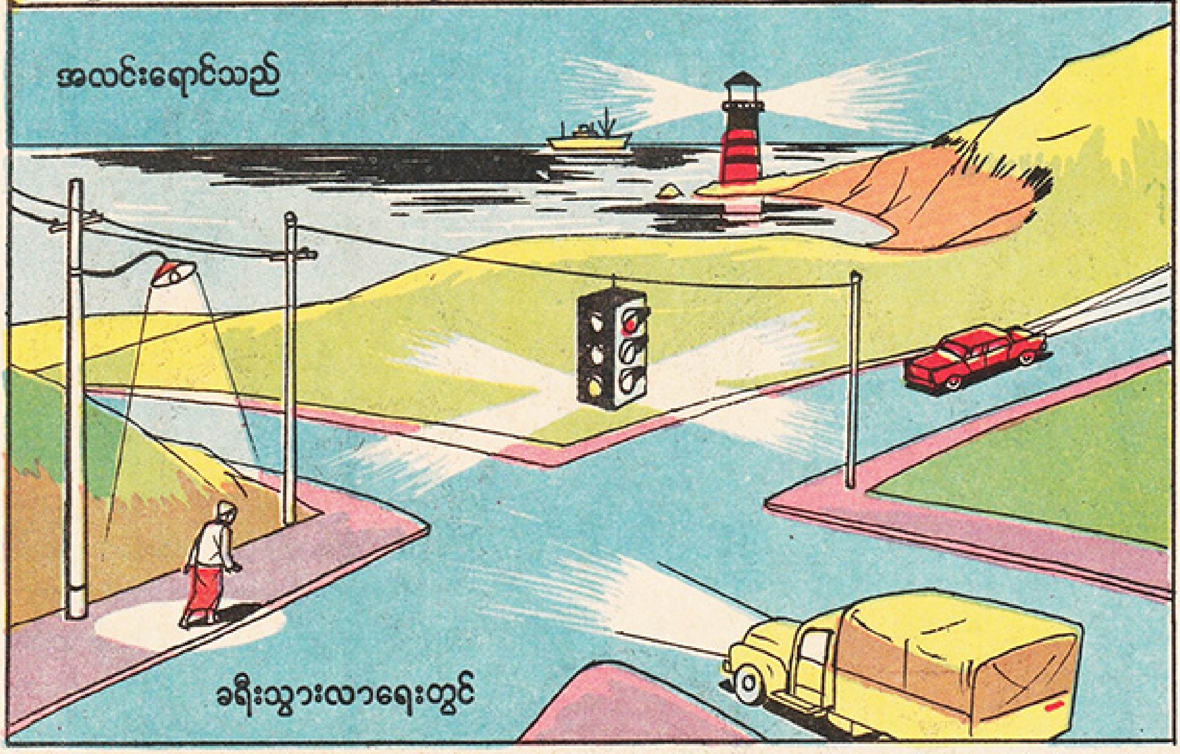

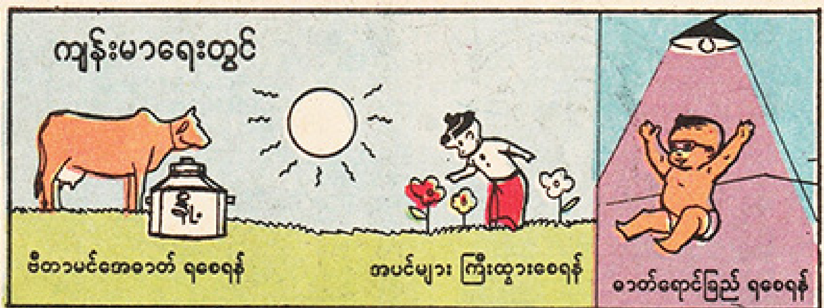

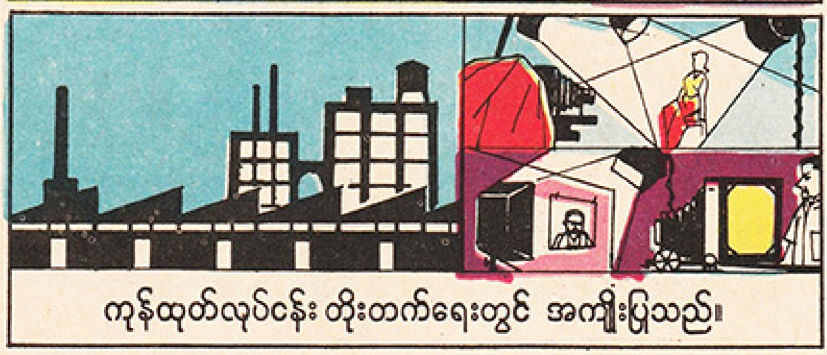

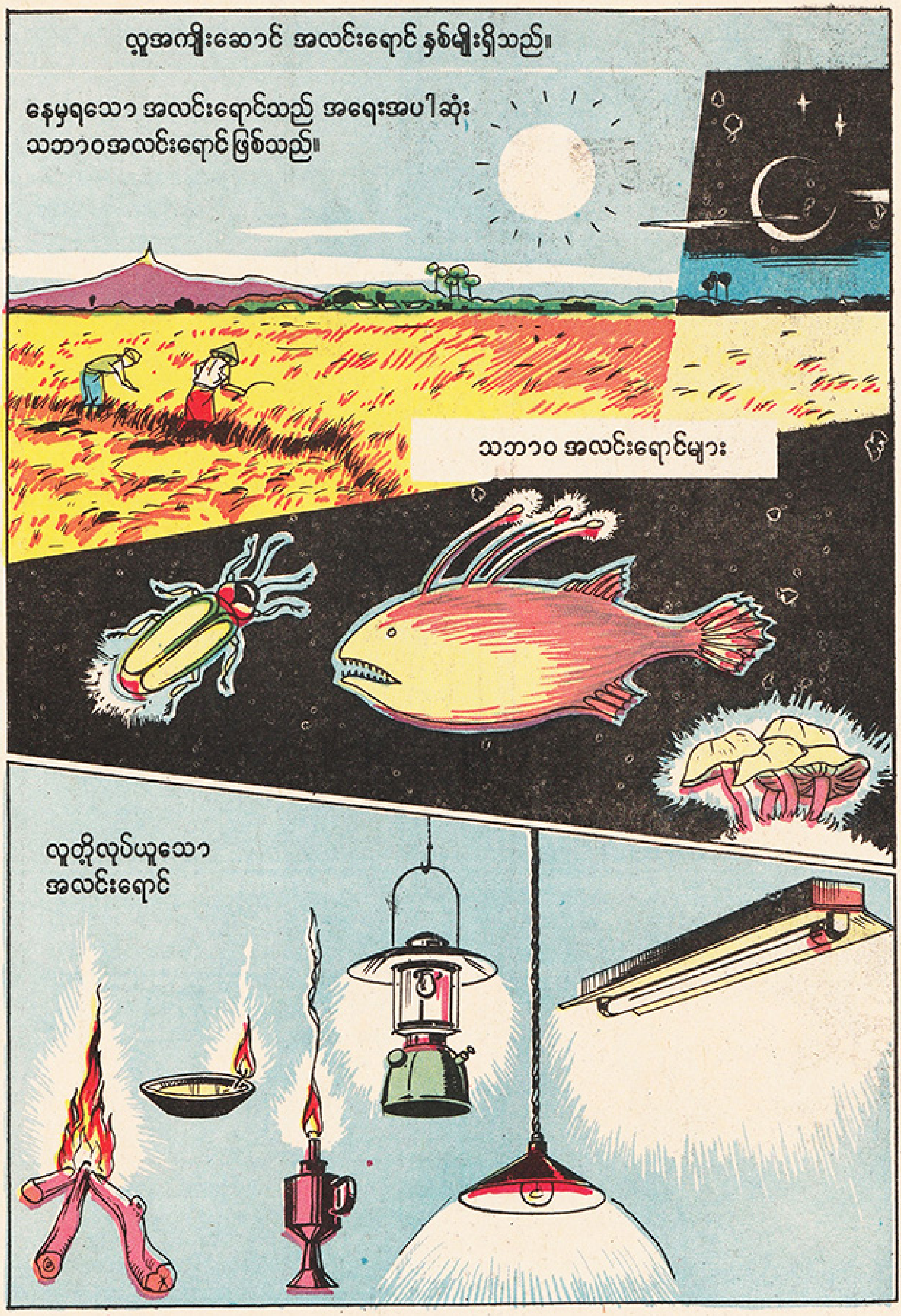
လူ့အကျိုးဆောင် အလင်းရောင် နှစ်မျိုးရှိသည်။
နေမှရသော အလင်းရောင်သည် အရေးအပါဆုံး
သဘာဝအလင်းရောင်ဖြစ်သည်။
သဘာဝ အလင်းရောင်များ
လူတို့လုပ်ယူသော
အလင်းရောင်

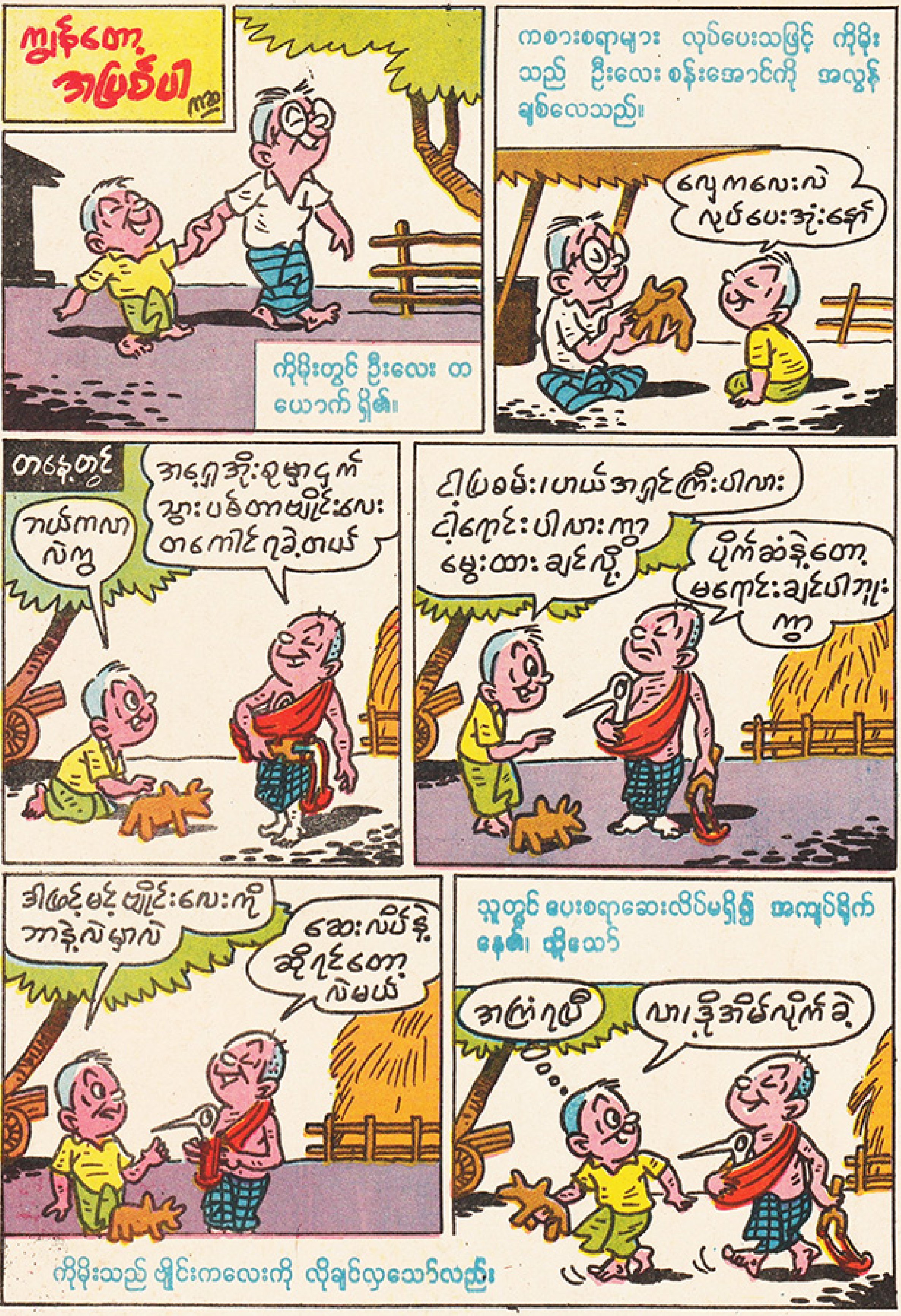
ကျွန်တော့အမြင်ပါ
ကိုမိုးတွင် ဦးလေး တယောက် ရှိ၏။
ကစားစရာများ လုပ်ပေးသဖြင့် ကိုမိုးသည် ဦးလေး စန်းအောင်ကို အလွန်ချစ်လေသည်။
ကျွဲကလေးလဲ လုပ်ပေးအုံးနော်
တနေ့တွင်
ဘယ်ကလာလဲကွ
အရှေ့အိုးစုမှာ ငှက်သွားပစ်တာ ဗျိုင်းလေး တကောင်ရခဲ့တယ်
ငါပြစမ်း၊ ဟယ် အရှင်ကြီးပါလား ငါ့ကောင်းပါလားကွာ မွေးထားချင်လို့
ပိုက်ဆံနဲ့တော့ မရောင်းချင်ပါဘူးကွ
ဒါဖြင့် မင့်ဗျိုင်းလေးကို ဘာနဲ့လဲမှာလဲ
ဆေးလိပ်နဲ့ ဆိုရင်တော့ လဲမယ်
ကိုမိုးသည် ဗျိုင်းကလေးကို လိုချင်လှသော်လည်း
သူ့တွင် ပေးစရာဆေးလိပ်မရှိ၍ အကျပ်ရိုက်နေ၏။ သို့သော်
အကြံရပြီ
လာ၊ ဒို့အိမ်လိုက်ခဲ့

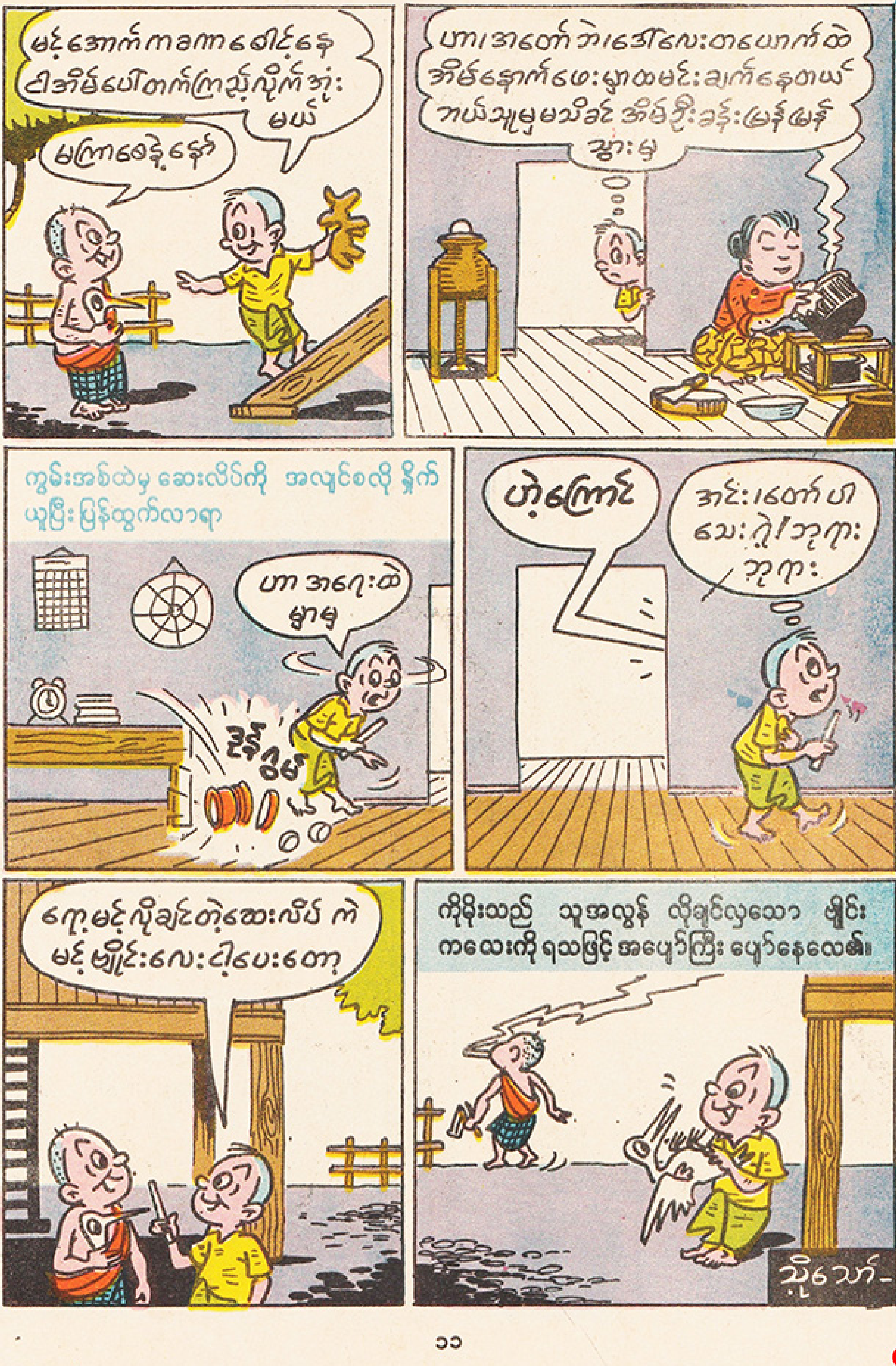
မင့်အောက်ကခဏစောင့်နေ ငါအိမ်ပေါ်တက်ကြည့်လိုက်အုံးမယ်
မကြာစေနဲ့နော်
ဟာ၊ အတော်ဘဲ၊ ဒေါ်လေးတယောက်ထဲ အိမ်နောက်ဖေးမှာထမင်းချက်နေတယ် ကယ်သူမှမသိခင် အိမ်ဦးခန်းမြန်မြန် သွားမှ
ကွမ်းအစ်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို အလျင်စလို နှိုက်ယူပြီး ပြန်ထွက်လာရာ
ဟာ အရေးထဲ မှာမှ
ဟဲ့ကြောင်
အင်း၊ တော်ပါသေးရဲ့! ဘုရား ဘုရား
ကော့ မင့်လိုချင်တဲ့ဆေးလိပ် ကဲ မင့်ဗျိုင်းလေးငါ့ပေးတော့
ကိုမိုးသည် သူအလွန် လိုချင်လှသော ဗျိုင်းကလေးကို ရသဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေလေ၏။

မိုးချုပ်သောအခါ၌
ငါ့ဆေးလိပ် ဘယ်သူယူလဲဟေ့၊ ခန်းအောင်နင်ယူတယ်မဟုတ်လား
ကျွန်တော်မယူပါဘူး မမ
နင်မယူရင် ဘယ်သူယူမှာလဲ နင်တယောက်ဘဲ ဆေးလိပ်သောက်တတ်တာ
ငါလဲမယူရဘဲနဲ့ သူ့ဆေးလိပ်ဘယ်လို ပျောက်သွားပါလိမ့်
ငါ့မပြောဘဲနဲ့ယူတာ ငါနဲနဲမှ မကြိုက်ဘူး
သူ့ကြောင့် သူ့အလွန်ချစ်သောဦးလေး အဆူခံနေရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ
အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးသောအခါ၌
ဟုတ်ပြီ ငါ့အပြစ်ကိုငါဝန်ခံလိုက်မယ်၊ ဆရာကလဲကျောင်းမှာ ကိုယ့်အပြစ်ကိုဝန်ခံကြရမယ်လို့ သင်ထားတယ်
ဒေါ်လေးဆေးလိပ်ကိုကျွန်တော်ယူမိပါတယ်ဒေါ်လေး၊ ဟောဒီဗျိုင်းလေးနဲ့ ကျွန်တော်လဲချင်လွန်းလို့ပါ
ဟင်!
ကိုယ့်အပြစ်ကိုဝန်ခံလို့ဒေါ်လေးကလဲ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ နောက်တခါဒီလို မမိုက်နဲ့နော်
ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေး

သံလုံးပစ်ခြင်းသည် အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးပါ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင် ကစားနိုင်သော နည်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသားများ အတွက် ၁၈၉၆ ခုနှစ်နှင့် အမျိုးသမီးများအတွက် ၁၉၄၈ ခုနှစ် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲများမှစ၍ သံလုံးပစ်ပြိုင်ပွဲကို ထည့်သွင်းခဲ့သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်သူတို့ပစ်ရသော သံလုံးအလေးချိန်မှာ အမျိုးသားများအတွက် ၁၆ ပေါင် (လေးပိသာခွဲခန့်) ရှိသည်။ အမျိုးသမီးများအတွက်မှာ ရှစ်ပေါင်နှင့် ၁၃ အောင်စ (နှစ်ပိသာခွဲခန့်) ရှိသည်။

သံလုံးပစ်သူ ရပ်ရသော စက်ဝိုင်း၏အကျယ်မှာ အချင်း ခုနစ်ပေရှိသည်။ ပစ်သူသည် သံလုံးကို ထိုစက်ဝိုင်းအတွင်းမှ နေ၍မိမိရှေ့ရှိ ၄၅ ဒီဂရီ ပစ်နယ်အတွင်းသို့ ကျရောက်အောင် ပစ်ရသည်။

သံလုံးပစ်ခြင်းကို ကိုယ်ကာယ ကြီးမားသန်စွမ်းသူများ အတွက်သာဖြစ်သည်ဟု ယခင်က ယူဆခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လျင်မြန် သွက်လက်ရန်လည်း လိုအပ်ကြောင်းကို စစ်ပြီးခေတ်၌ တွေ့ရှိလာကြသည်။

သံလုံးပစ် နည်းများတွင် ယခု အသုံးအများဆုံးသောနည်းမှာ ၁၉၅၂ ခုနှစ် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲ၌ အမေရိကန်မှ ပယ်ရီ အိုဘရိုင်ယင် ဆိုသူ တီထွင်အသုံးပြုခဲ့သော နည်းဖြစ်သည်။ အိုဘရိုင်ယင်၏ နည်းမှာ ပစ်လွှတ်မည့်ဖက်ကို ကျောပေး လျက် နောက်ခြေကို စက်ဝိုင်းနောက်သို့ ညွှန်ပြသော အနေအထားဖြင့် စတင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပို၍နိမ့်နေအောင် ပြုလုပ်နိုင်ပြီး သံလုံးကို စက်ဝိုင်းပြင်ပသို့ စွန်းထွက်နေအောင် ပြုလုပ်နိုင်သည်။

ကမ္ဘာ့ သံလုံးပစ်စံချိန်မှာ အမျိုးသားများအတွက် အမေရိကန်မှ ရန်ဒီမတ်ဆွန် ဆိုသူ၏ ၇၀ ပေနှင့် ၅ ၁/၂ လက်မ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ သိန်းဝင်း (တပ်မတော်) ၏ ၁၉၆၅ ခုနှစ် စံချိန်မှာ ၄၅ ပေနှင့် ၆ ၁/၄ လက်မ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးများ အတွက် ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ တာမာရာပရက် ဆိုသူ၏ ကမ္ဘာ့စံချိန်မှာ ပေ ၆၀ နှင့် ၁၀ ၁/၂ လက်မ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဂျင်နီဖာတင်လေး၏ ၁၉၆၅ ခုနှစ် စံချိန်မှာ ၃၅ ပေနှင့် ၁၁ ၃/၄ လက်မ ဖြစ်သည်။

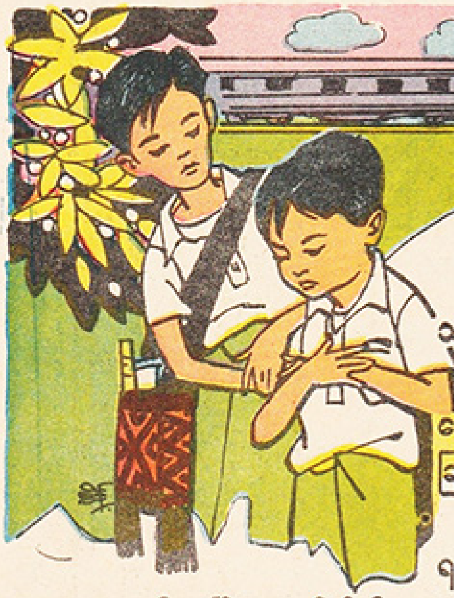

မီးရထားတွဲချိတ်ပေါ်မှာ

ကျောင်းအပြီး လွှတ်လိုက်လေပြီ။ ပေတိုးသည်သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ လွယ်အိတ် ကို စလွယ် သိုင်း လွယ် လျက် အိမ်ပြန်လာသည်။

အိမ်ပြန်ရာ လမ်းတွင် မီးရထားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်လာရသည်။ ထို မီး ရ ထား လမ်း မှာ ဗိုလ်တထောင် ကမ်းနားလမ်းမှ ကုန်များတင်ဆောင်ရန်အတွက် သီးသန့် ဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"တူး .... တူး၊ ဂျုံး .... ဂျုံး ဂျက် .... ဂျက်"

ကုန်တင် မီးရထား တစင်း ဖြတ်မောင်းလာသဖြင့် ပေတိုးတို့ စောင့်နေကြရသည်။

"ပေတိုးရေ ငါတို့ မီးရထား ခိုစီး ရ အောင် ကွာ" ဟု သာကျော်ဇံက အကြံပေးသဖြင့် –

"အေးကွာ စီးရအောင်"

"မစီးပါနဲ့ကွာ၊ ထမင်း လဲ မစားရသေးဘူး"

အီစမန်နှင့် မိုးဖြူတို့က တားသည်။

"မင်းတို့ ဒီက ခဏ စောင့်နေ ဟိုနားရောက်ယင် တို့ ချက်ခြင်း ပြန်ဆင်းခဲ့မယ်"

ပေတိုးမှာ ပြောပြောဆိုဆို ရထားနောက်ဆုံးတွဲ၏ ချိတ်ကို ကုတ်ကတ်တက်ပြီး သာကျော်ဇံနှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်လျက် လိုက်ပါသွားလေသည်။

"ဟေ့ ကောင် တွေ ဆင်း တော့ကွာ" ဟု အီစမန်က လှမ်း အော်ခေါ် လိုက်၏။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တွဲချိတ်ပေါ်၌ ဆက်လက်၍ လိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့၏ ရပ်ကွက်နှင့် အလှန်ပင် အလှမ်းဝေးလာကြသည်။ ထိုစဉ် တခြားမီးရထားတစင်းသည် သူတို့ မီးရထားနှင့် ယှဉ်၍ ခုတ် မောင်းလာရာ ထိုတွဲ၌ ပါလာကြသော ကောင်ကလေး သုံးယောက်က သူတို့ကို မြင် သည် နှင့် လှမ်း၍ အော်ဟစ်ကြလေသည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ကျောင်းပြေး – ဝါး ဝါး ဝူး ဝူး"

ပေတိုးနှင့် သာကျော်ဇံမှာ ဒေါပွ၍နေသည်။ အင်္ကျီနီနှင့် ကောင်ကလေးက တွဲလက်တန်းကိုကိုင်ပြီး ကိုယ်ကို အပြင်ထုတ်၍ သူတို့ကို နောက်ပြောင်ယင်း လျှာထုတ်ပြလျက်ရှိသည်။

"ဒိုင်း – ဝုန်း"

ရုတ် တ ရက် အင်္ကျီ နီ နှင့် ကောင် က လေး မှာ မီးရထားလမ်း ဘေး ရှိ အ လံ ပြတိုင် နှင့် ခေါင်းကိုရိုက်မိပြီး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

"အ မ လေး – ကလေးတယောက် ပြုတ်ကျသွားပြီ"

တွဲပေါ် မှ လူများက အလန့်တကြား အော်လိုက်ကြသည်။

"ပေ တိုး ရေ – ဟိုကောင် တွဲပေါ် ကလိမ့်ကျသွားပြီ၊ သွေးတွေ သွေးတွေ"

သာကျော်ဇံမှာ ပေတိုးကို ဖက်၍ အော်ပြောရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေသည်။

"ငါတို့ ခုန်ဆင်းရအောင်"

ပေတိုးသည် ပြောယင်း ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်သဖြင့် ကျောက်ခဲများပေါ် လဲ ကျ သွား ကာ ဒူးနှင့် လက်မောင်းများ ပွန်း ပဲ့ သွား လေသည်။ သွေးများ စို့၍ ထွက်လာကာ နာကျင်သဖြင့် အံကြိတ်၍ နေကြရ၏။

သူတို့ နှစ် ယောက် သည် ထော့ နင်း ထော့ နင်း နှင့် မီးရထား လမ်း တ လျှောက် ပြန်

လျှောက် လာ ကြ သည်။ တ ဖြည်းဖြည်းနှင့် စောစောက အ လံတိုင်နှင့် တိုက် မိ ၍ ပြုတ် ကျ သွားသော ကောင်က လေး ကို ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေသည့် လူအုပ် ကြီး ရှိ ရာ သို့ ရောက် လာ ကြ သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လူကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ကြည့်ရာ –

"ဟာ –"ဟု သံပြိုင်အော် ရင်း မကြည့်ရဲသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ ထားမိလိုက်ကြလေ၏။

"တယ်ဆော့တဲ့ကလေးတွေ ဘဲ မီးရထားစီးပြီး ငြိမ်ငြိမ်မနေ သေးဘူး၊ ကိုယ်ကို အပြင်ထုတ် ပြီး ကမြင်းကြောထကြတာကိုး၊ မိဘမနိုင်တဲ့ ကလေးတွေ၊ အခု တော့ လိမ့်ကျပြီး သေရှာပြီ ကောဗျာ"

လူ ကြီး တ ယောက် က ကောင်ကလေး အ လောင်း ကို ကြည့် ပြီး မြည် တွန် နေ လေ သည်။

ပေတိုးနှင့် သာကျော်ဇံမှာ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာ ခဲ့ကြလေသည်။

"ငါ နောက်ကို ဘယ်တော့ မှ ရထားတွဲ ခိုမစီးတော့ဘူး ကွာ၊ ဟိုကောင်လို လိမ့်ကျပြီး သေမှာကြောက်လာပြီ"ဟု ပေ တိုးက အသံတုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ သာကျော်ဇံ မှာလည်း ဝမ်း နည်း ပန်း နည်း ဖြစ်နေလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တနာ ရီမျှ ကြာအောင် အိမ်သို့ ပြန် လျှောက်လာရလေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ပေတိုးမှာ နေပူထဲ တွင် လျှောက်လာရသဖြင့် ဖျား ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။မကြာမီ–

"ကြောက် ပါ ပြီ၊ ဟီး ဟီး ကျနော် နောက် မီးရထား ခိုမ စီးတော့ဘူး၊ ကြောက်ပါပြီ အ မေရဲ့"

သာကျော်ဇံ၏ အော်ငိုသံ နှင့် သူ့အမေရိုက်နေသံကို ကြား ရင်း ပေတိုးမှာ ခေါင်းမူးလာ သဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြေး၍ လှဲ လိုက် ၏။ တ ကိုယ် လုံး မှာ လည်းချစ်ချစ်တောက်ပူလာ၏။

"ဖွား ဖွား ရေ – ခေါင်းမူး တယ်၊ ခေါင်းမူးတယ်"

သူသည် ဖွားဖွားကို အော် ခေါ် ရင်း အိပ်ရာပေါ်တွင် လူး လှိမ့်ကာ မနေတတ်အောင် ဖြစ် လေသည်။

"ပေတိုး၊ မင်းဘယ်သွားနေ သလဲ၊ မိုးဖြူတို့ပြောတယ် မင်း ရထားတွဲ ခို စီး သွား တယ် ဆို၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဖွားဖွား၊ ဟီး ဟီး– ဟီး၊ ကျနော် နောက်ကို ခိုမစီးတော့ပါဘူး ဖွားဖွားရယ်၊ ဟီးဟီး"

ပေ တိုး မှာ အင်္ကျီ နီ နှင့် ကောင်လေး တွဲပေါ် မှ လိမ့်ကျ ပြီး သေဆုံးနေပုံကို မျက်စိထဲမှ မထွက်သဖြင့် ကြောက်ကြောက် နှင့် လန့်အော်ရင်း ငိုနေလေ တော့၏။ ။

တက္ကသိုလ် မောင်အောင်ဆွေ၏
၁၉၆၇၊ အမျိုးသား စာပေဆုရ
"ပေတိုး" စာမူမှ

ကျောက်တိုင်ကြီး

ကျောက်တိုင်ကြီး
ကျောက်တိုင်ကြီး
မိုးသို့ ထိလုနီး။
ကျောက်တိုင်ကြီး
ပတ်ချာလည်
ငါးခု ကျောက်တိုင်ငယ်။
မြို့လယ်ခေါင် မားမားရပ်
အလွန် ဖြောင့်တန်းမတ်။
လွတ်လပ်ရေး ဤကျောက်တိုင်
ဘယ်ခါ မယိမ်းယိုင်။
တို့နိုင်ငံ တို့မိသား
ဝိုင်းဝန်း တည်ထောင်ထား။
တို့များစိတ်တွင် အမြဲစွဲ
ဤကျောက်တိုင်လိုပင်။
ကရင် မွန် ရှမ်း မခွဲတမ်း
မြန်ပြည် လွှန်ငြိမ်းချမ်း။ ။

မောင်သက်ကြူ ၏
၁၉၆၇၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ
"ရွှက်သစ်နုချိန်" စာမူမှ

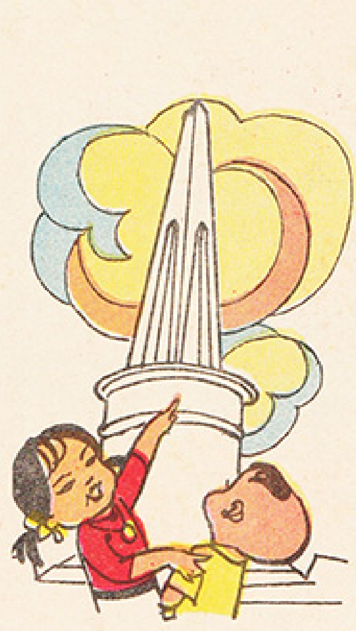

R. 537

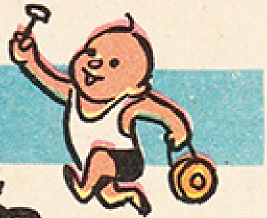

မြန်မာ့ ကြေးနောင်ဝိုင်း

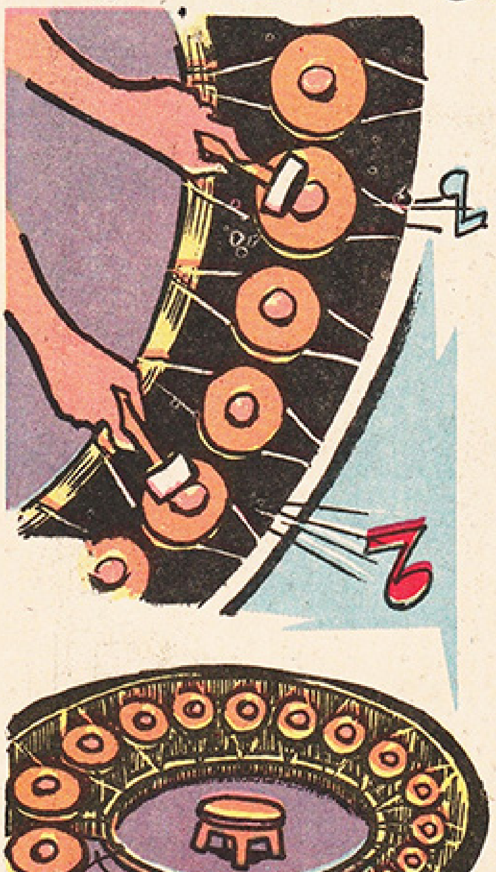

ကြေးဝိုင်းသည် မြန်မာ့ ဆိုင်းအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သော တူရိယာဖြစ်သည်။ ကြေးဝိုင်းကို ကြေးနောင်ဝိုင်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ကြေးဝိုင်း၏အဝန်းသည် ၁၄ ပေခန့် ကျယ်သည်။ ရှေးက ကြေးဝိုင်း၏အမြင့်သည်တပေနှင့် လေးလက်မခန့် ရှိသော်လည်း ယခုအခါ ပို၍မြင့်သော ကြေးဝိုင်းကို တီထွင်လာကြပြီ။ ကြေးဝိုင်း တဝိုင်းတွင် ကြေးနောင် အလုံးပေါင်း ၁၈ လုံး ဖြစ်စေ၊ ၁၉ လုံးဖြစ်စေ ပါဝင်ရသည်။ ကြေးနောင်ကို အသံမြည်အောင် လက်ခတ်ဖြင့် တီးရသည်။ လက်ခတ် ဟူသည် သစ်သား အချောင်းကလေးတွင် ထိပ်ဖျားဖက်မှ အဖုကလေး တပ်ထားသော ကရိယာတခုဖြစ်သည်။

ကြေးဝိုင်းကို လှပတင့်တယ်စေရန် မှန်စီ ရွှေချ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉ – ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၇၀) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ - ပြည်လမ်း၊
စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/